

Sygn. akt II A Ka 270/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys

Sądu Apelacyjnego Anna Kalbarczyk

Protokolant: Tomasz Bilewski

przy udziale prokuratora Anny Adamiak i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego C. U.

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2021 r.

sprawy D. R. urodz. (...) w O., syna Z. i R. z domu L.,

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 kk w zw. z art. 31 § 2 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, prokuratora i obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 09 czerwca 2020 r., sygn. akt V K 295/19

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że w jego punkcie I (pierwszym) eliminuje z podstawy wymiaru kary art. 31 § 2 kk i art. 60 § 6 pkt 2 kk i orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższa do wymiaru 5 (pięciu) lat oraz w punkcie III podwyższa kwotę zadośćuczynienia do 40.000 (czterdziestu tysięcy) złotych;

II. wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza dodatkowo okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 czerwca 2020 r. do dnia 11 lutego 2021 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. K. S., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 600 (sześciuset) złotych podwyższoną o 23 % podatku VAT tytułem opłaty za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu w instancji odwoławczej;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 270/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. V K 295/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

#oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy - pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.1	Zarzut rażącej niewspółmierności kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej z nadzwyczajnym złagodzeniem za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 i 3 kk w zw. z art. 31 § 2 kk – pkt. II A apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i pkt II apelacji prokuratora.	
		# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 3 lat pozbawienia wolności, podnoszony w obu wniesionych na niekorzyść		

oskarżonego apelacjach, należało uznać za słuszny, a karę orzeczoną poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w sankcji art. 156 § 3 kk (przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary) za rażąco łagodną .

Zastosowanie dobrodziejstwa przewidzianego w art. 31 § 2 kk stanowi rozstrzygnięcie w kwestii wymiaru kary, a co za tym idzie, musi uwzględniać wszystkie ogólne dyrektywy zawarte w art. 53 kk, w tym mieć wzgląd na ładunek społecznej szkodliwości czynu oraz cele stawiane karze (por.: wyrok SN z 22 lutego 1973 r., Rw 136/73; wyrok SN z 21 października 1972 r., II KR 175/72).

Rację tymczasem mają skarżący, że okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa, sposób działania i zachowanie się po jego popełnieniu, decydują o wysokiej społecznej szkodliwości czynu, sprawiając, że orzeczona zań kara pozostaje w dysproporcji do kary zasłużonej. D. R. dokonał wszak zamachu na podstawowe dobro chronione prawem, jakim jest zdrowie ludzkie, a determinacja i brutalność z jaką to uczynił doprowadziły do śmiertelnego skutku. Oskarżony zadał ofierze liczne ciosy wymierzone w newralgiczne dla funkcjonowania ludzkiego organizmu części ciała, o czym świadczą stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia głowy, szyi i klatki piersiowej. Ofiara była nie tylko uderzona rękami, ale również kopana i to w sytuacji, gdy upadła, a ostatecznie, znajdując się w pozycji leżącej, uderzona z dużą siłą obutą nogą sprawcy w okolice klatki piersiowej i szyi. Zdarzenie to rozegrało się w obecności 7 letniego

dziecka, w godzinach wieczornych, w miejscu publicznym, w otoczeniu siedlisk ludzkich. Jakkolwiek prawidłowe jest ustalenie Sądu I instancji, że to pokrzywdzony pierwszy wyprowadził cios, na który sprawca niemal jednocześnie zareagował własnym, to jednak podyktowana wiekiem i stanem nietrzeźwości pokrzywdzonego różnica kondycyjna, dawała oskarżonemu przewagę, która w żadnej mierze nie wymagała sięgania po tak drastyczne formy przemocy. Tymczasem o determinacji oskarżonego i sile zadawanych ciosów świadczą ich następstwa w postaci m.in. złamań kostnych w obrębie nosa, żeber i kości gnykowej, a ostatecznie śmierci pokrzywdzonego

Sąd Okręgowy nie ustalił powodu interwencji pokrzywdzonego w relację pomiędzy oskarżonym a jego małoletnią córką, niemniej danie wiary zeznaniom przypadkowego świadka zajścia P. N. i odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, przekłada się na ustalenie, iż pokrzywdzony zanim znalazł się na boisku, wołał do oskarżonego, aby nie krzyczał na dziecko (zeznania świadka na k. 30 verte i 572). Jakkolwiek Sąd Okręgowy nie znalazł dowodów pozwalających stwierdzić, że zachowanie oskarżonego wobec córki było niewłaściwe, wymagając reakcji, to jednocześnie powyższy stan rzeczy nie pozwalał też przyjąć wersji oskarżonego, jakoby pokrzywdzony miał wyzywać dziecko, stanowiąc dlań zagrożenie. Nie można wykluczyć złej oceny sytuacji po stronie pokrzywdzonego, który był pod wpływem alkoholu i w emocjach opuścił mieszkanie znajomych, niemniej nawoływanie

do zaprzestania słownego karcenia dziewczynki, immanentnie było wyrazem troski o nią, a nie ataku na nią. Nasilona przemoc zastosowana przez oskarżonego stanowiła w istocie swoiste ukaranie pokrzywdzonego za próbę interwencji, choćby bezpodstawnej, w jego relację z córką.

Oskarżony, na skutek reakcji dysforycznej u osoby z organicznym uszkodzeniem mózgu, miał wprawdzie podczas czynu ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, to jednak wobec braku takich ograniczeń w zakresie rozpoznania znaczenia czynu, zdawał sobie sprawę z charakteru swojego działania, jego etycznej naganności i karalności. Tymczasem, mając możliwość dostrzeżenia skutków swojej agresji, nie zapominając zabrać należących do siebie rzeczy, oskarżony wrócił do miejsca zamieszkania pozostawiając leżącą na bieżni boiska ofiarę w padającym deszczu, bez okazania choćby cienia troski o jej los, którym nie zainteresował się przez kolejne przeszło 2 dni, aż do momentu zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji.

Próba obarczenia współodpowiedzialnością za skutek służb medycznych z racji, bezspornie nadmiernego, czasu oczekiwania na przyjazd pogotowia ratunkowego, stanowi asumpt do wnioskowania o właściwościach osobistych oskarżonego, który zaniechawszy udzielenia ofierze jakiegokolwiek pomocy, oczekuje od innych wzorcowej aktywności w tym zakresie. Tymczasem wezwanie takiej pomocy do leżącej ofiary przemocy, nie wiązało się dla oskarżonego z żadnym zagrożeniem,

wszak w świetle obdarzonych wiarą zeznań P. N., S. U., gdy się do niego zbliżyła, leżał bez ruchu („Ten człowiek, który leżał na bieżni był zupełnie nieprzytomny” - k. 573), a nadto wystarczające byłoby telefoniczne połączenie się w tej sprawie z numerem alarmowym.

W pełni podzielając ustalenia Sądu I instancji, że zachowanie oskarżonego było spontaniczne, jest on niekarany i ma pozytywną opinię środowiskową, a także przyznał się do czynu, nie sposób jednak zgodzić się z konkluzją, jakoby waga i ilość okoliczności łagodzących na tyle równoważyła elementy obciążające, aby uzasadniać orzeczenie kary z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia. Nie negując w żadnej mierze ustalenia, że oskarżony wyraził żal z powodu śmierci pokrzywdzonego, dostrzec trzeba również jego wyłącznie werbalny charakter, skoro mając możliwość wyrażenia go bezpośrednio po czynie w sposób konstruktywny, nie przejawiał żadnego zainteresowania stanem ofiary swoich brutalnych działań.

Uwzględniając te wszystkie okoliczności, kara orzeczona poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie odzwierciedla wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia sprawcy, tragicznego skutku jego działań, któremu w żaden sposób nie starał się zapobiec, a co za tym idzie nie może zrealizować celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do sprawcy i uczynić zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wyeksponowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności łagodzące, w tym zachowanie się pokrzywdzonego, który choć zmanifestował ujęcie się za małoletnią A. R., zainicjował bezpośredni konflikt z oskarżonym, przemawiają przeciwko wymierzeniu sprawcy kary przekraczającej dolną granicę ustawowego zagrożenia, a zatem 5 lat pozbawienia wolności. Pomimo bowiem, że całokształt okoliczności towarzyszących działaniu sprawcy nie upoważnia do oceny jego zachowania jako zasługującego na szczególne dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary, to jednocześnie właśnie incydentalność przestępstwa w życiu oskarżonego, dyktuje orzeczenie jej w minimalnym zakresie przewidzianym w sankcji art. 156 § 3 kk, co w konsekwencji postulowaną w apelacji prokuratora karę 12 lat, jak i wnioskowaną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego karę 10 lat pozbawienia wolności, czyniłoby rażąco surową.

„Na marginesie” Sąd Apelacyjny zauważa, że nie stwierdził podstaw do ingerencji w orzeczenie z urzędu poza granicami wniesionych apelacji, w tym również w oparciu o podstawę prawną art. 440 kpk, wszak nie dopatrywał się w rozstrzygnięciu cech oczywistej niesprawiedliwości wyroku, a w każdym razie nie takiej, która implikowałaby konieczność jego zmiany na korzyść oskarżonego. Nie tracąc z pola widzenia początkowej fazy zajścia, brak jest podstaw do kontestowania stanowiska Sądu I instancji, że oskarżony nie działał w warunkach obrony koniecznej, czy choćby z przekroczeniem jej granic, skoro z całokształtu okoliczności

<p>ujawnionych na rozprawie wynika dobrowolny akces oskarżonego w siłowej konfrontacji. Sam D. R., relacjonując zdarzenie, tak opisywał jego początek: „powiedział chodź tu, bo cię zaj..ię. No i podszedłem do tego człowieka, dostałem cios, zaczęliśmy się kopać, bić” (k. 567/568).</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez podwyższenie kary:</p> <ul style="list-style-type: none"> - do 12 lat pozbawienia wolności – apelacja prokuratora, - do 10 lat pozbawienia wolności przy niestosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary i wyeliminowaniu art. 31 § 2 kk i 60 § 6 pkt 2 kk – apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. 		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>O ile zasadne są wnioski apelujących prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o podwyższenie orzeczonej oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności i orzeczenie jej w granicach przewidzianych w sankcji przepisu art. 156 § 3 kk (bez nadzwyczajnego złagodzenia kary), o tyle postulaty jej podwyższenia odpowiednio do wymiaru lat 12 lub 10, nie znajdują uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowo-</p>		

podmiotowych sprawy, co wskazano powyżej.		
Lp. 2	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności środka kompensacyjnego - zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz C. U. w kwocie 20.000 zł:</p> <p>a. - jako niewspółmiernie zaniżonego w stosunku do doznanej traumy i cierpienia po utracie ojca – apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego;</p> <p>b. – jako niewspółmiernie wysokiego w sytuacji, gdy Sąd meriti nie dysponował właściwymi narzędziami do weryfikacji i oceny cierpień moralnych oskarżyciela, a kwota nie odpowiada realiom sprawy, stopie życiowej pokrzywdzonego i jego relacjom z ojcem – apelacja obrońcy.</p>	
		<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny zarzut z pkt „b”.</p> <p># niezasadny zarzut z pkt „a”.</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Podzielić należy zarzut podniesiony w środku odwoławczym wywiedzionym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, że kwota zadośćuczynienia orzeczonego przez Sąd I instancji na rzecz syna ofiary jest nieadekwatna do cierpień moralnych wynikających z będącej skutkiem czynu oskarżonego utraty ojca, niezależnie nawet od relacji, w jakich pozostawali S. U. i C. U..</p> <p>W tym kontekście trzeba jednak odwołać się do niekwestionowanego</p>		

fragmentu zeznań świadka R. C., który twierdził, że pokrzywdzony „z synem miał dobre relacje, ale nie super”, „spotykał się z dziećmi, jak potrzebowały pomocy, to im pomagał” (k. 700) i choć z młodszą córką miał lepszy kontakt, to wspomógł syna w zdobyciu pracy w miejscu, gdzie sam był zatrudniony.

Jakkolwiek po rozpadzie związku rodziców, więzi oskarżyciela posiłkowego z pokrzywdzonym uległy pewnemu osłabieniu, to bynajmniej nie zostały zerwane, ale utrzymywane ze stałą częstotliwością, wszak pokrzywdzony odwiedzał dzieci 1-2 razy w miesiącu, kontaktując się nadto z nimi telefonicznie i alimentując je. Świadek C. wskazywał na starania pokrzywdzonego o poprawę tych relacji, a C. U. wyrażał swoją postawą przed Sądem żal po stracie ojca, którego postrzegał jako człowieka spokojnego, nigdy nie przejawiającego agresji.

Niezależnie od tego, że stosunki pomiędzy ojcem a synem nie należały w ostatnich latach do szczególnie serdecznych, tego rodzaju relacja, z racji samych choćby tylko więzów krwi, stanowi jedyną w swoim rodzaju i niepowtarzalną, a ostatecznie zerwana poprzez śmierć pokrzywdzonego, nie ma też szansy na poprawę.

Niezgoda na rozpad rodziny, konieczność zmierzenia się z nową życiową sytuacją, w naturalny sposób mogły wywołać opór u młodego człowieka, któremu w takich sytuacjach towarzyszy poczucie odrzucenia i który wymaga długiego nieraz czasu, aby zaistniały stan rzeczy

zaakceptować. Nie oznacza to bynajmniej, że utrata ojca w takich uwarunkowaniach jest mniej bolesna niż w sytuacji, gdy te relacje pozostają niezłamane. Wskazania wiedzy, logiki i życiowego doświadczenia dyktują wniosek, że w takim wszak wypadku dochodzi poczucie odpowiedzialności za ich nieuregulowanie w kontekście nieodwracalności takiego stanu rzeczy, w szczególności, gdy towarzyszy temu świadomość okoliczności przestępstwa, które doprowadziły do zgonu.

Oszacowanie uszczerbku niemajątkowego, a więc ustalenie kwoty zadośćuczynienia, ze swojej istoty napotyka trudności, bo brak jest wzoru matematycznego wedle którego można by mierzyć stratę w sensie emocjonalnym, cierpienie, ból, tęsknotę i rozłąkę. Przepisy prawa cywilnego, do których odwołuje się przepis art. 46 § 1 kk, również nie wprowadzają ścisłych kryteriów, według których ustalać należy „odpowiednią sumę” zadośćuczynienia (art. 455 kc).

Niemniej nie może budzić wątpliwości, że dla oceny rozmiaru krzywdy istotne są z jednej strony subiektywne doznania pokrzywdzonego, z uwzględnieniem intensywności oraz czasu ich trwania oraz obiektywne konsekwencje czynu w jego życiu osobistym, zawodowym i społecznym, z drugiej zaś sposób działania sprawcy osadzony w okolicznościach konkretnej sprawy. Ustalając kwotę zadośćuczynienia należy uwzględnić nie tylko, jak wskazuje obrońca oskarżonego, poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, ale również aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa w kraju, w

którym ta osoba mieszka (por.: wyrok SN z 29 maja 2008 r., I CSK 78/08, LEX 420389).

Wbrew stanowisku obrońcy, nie stanowi natomiast kryterium mającego wpływ na wysokość zadośćuczynienia, stan majątkowy sprawcy, bowiem rozmiar wyrządzonej krzywdy moralnej nie jest zależny od stanu jego posiadania, wysokości dochodów i możliwości zarobkowych. Jednocześnie przepis art. 440 kc, wprowadzający warunki miarkowania roszczeń, nie ma zastosowania w przypadku orzekania o zadośćuczynieniu, dotycząc jedynie obowiązku naprawienia szkody.

W ocenie Sądu Apelacyjnego rację ma pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, gdy kwestionuje kompensacyjny w realiach niniejszej sprawy charakter ustalonej na 20.000 zł kwoty zadośćuczynienia i podnosi brak jej adekwatności do rozmiaru krzywdy wynikającej z czynu oskarżonego.

W konsekwencji całkowicie chybione są zarzut i przywołana na jego poparcie argumentacja obrońcy, który powyższą kwotę uważa za nadmierną. Trudno wszak podzielić pogląd, że adekwatnym zadośćuczynieniem finansowym dla oskarżyciela posiłkowego z tytułu zawinonego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, skutkującego śmiercią jego ojca miałyby być kwota 10.000 zł, a zatem wartość mniejsza od dwukrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w Polsce (według Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie przeciętnego

miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, to za listopad 2020 r. wyniosło 5483,93 zł).

Wnioskowana przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z powyższego tytułu kwota 100.000 zł, również nie znajduje racjonalnego uzasadnienia.

Trzeba w tym kontekście uwzględnić, że oskarżyciel posiłkowy jest osobą dorosłą, zdolną do samodzielnej egzystencji i zarobkowania, jego stopa życiowa w żadnym kierunku nie odbiega drastycznie od przeciętnego poziomu życia społeczeństwa, ani też nie uległa obniżeniu na skutek przestępstwa. Mając przy tym złagodzoną postać winy sprawcy wobec znacznie ograniczonej zdolności pokierowania swoim postępowaniem w czasie czynu, jak i emocjonalne zachowanie pokrzywdzonego, które zainicjowało wymianę zdań, a następnie ciosów z oskarżonym, Sąd Apelacyjny za odpowiednią sumę zadośćuczynienia uznał kwotę 40.000 zł, podwyższając orzeczone w zaskarżonym wyroku zobowiązanie sprawcy do tej wartości.

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie III poprzez:

a. Obniżenie kwoty zadośćuczynienia do 10.000 zł – apelacja obrońcy oskarżonego.

b. Podwyższenie kwoty zadośćuczynienia do 100.000 zł – apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

zasadny

	# częściowo zasadny wniosek z pkt „b”. # niezasadny wniosek z pkt „a”.
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn wskazanych wyżej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>W części zaskarżonej nieobjętej zmianą.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec braku przesłanek do ingerowania w treść wyroku poza granicami wniesionych apelacji (art. 440 i art. 439 § 1 kpk).	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>W punkcie I zaskarżonego wyroku wyeliminowano z podstawy prawnej wymiaru kary art. 31 § 2 kk i art. 60 § 6</i>	

<p><i>pkt 2 kk i orzeczoną oskarżonemu D. R. karę pozbawienia wolności podwyższono do wymiaru 5 lat.</i></p> <p>W punkcie III zaskarżonego wyroku podwyższono kwotę zadośćuczynienia orzeczonego od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego C. U. do kwoty 40.000 zł.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z przyczyn szczegółowo wymienionych w punktach Lp. 1 i Lp. 2</p>	

<p><i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p><i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>	
<p><i>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i></p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>Pkt III</p>	<p>Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu dodatkowo okres od 9 czerwca 2020 r. do 11 lutego 2021 r., a zatem od wydania wyroku przez Sąd I instancji do jego uprawomocnienia się.</p>
<p><i>6. Koszty Procesu</i></p>	

<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>Pkt IV i V</p>	<p>Zasądzono opłatę od Skarbu Państwa na pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za pomoc prawną udzieloną jemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, uwzględniając jednorazowe stawiennictwo na rozprawie odwoławczej.</p> <p>Zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, co znajduje podstawę prawną w art. 624 § 1 kpk, a uzasadnienie faktyczne w charakterze i rozmiarze orzeczonej</p>

kary zasadniczej, która istotnie ograniczy możliwości zarobkowe sprawcy, jak i w wysokości środka kompensacyjnego, z racji obciążenia którym, uiszczenie również kosztów sądowych stanowiłoby dla oskarżonego nadmierną uciążliwość.

7. PODPIS

Ewa Leszczyńska-Furtak Ewa Gregajtys Anna Kalbarczyk

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do kary i środka kompensacyjnego		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do kary		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do środka kompensacyjnego - zadośćuczynienia		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana